

kontinuitet i anbringelsen af børn. Som det har været nævnt fra tidligere ordføreres side, er de fire forslag, som er indeholdt i lovforslaget, jo forhandlet i kredsen af partier omkring disse spørgsmål. Jeg vil også gerne kvittere for gode debatter og en fælles forståelse af, hvor vigtigt det er, når det ulykkelige skal ske, at myndighederne er nødt til at anbringe børn uden for deres hjem, at vi er i stand til at prøve at skabe bedre stabilitet og kontinuitet omkring børnene.

Det er klart, at det er voldsomt, når et barn under 1 år fjernes, at skulle frem og tilbage, hvis forældrene ønsker det, og derfor er vi stærkt tilhængere af de 3 år. Jeg er blevet en lille smule betænkelig over, at det kun er børn op til 1 år, der kan få den forlængelse, men det kan vi måske drøfte i forbindelse med udvalgsarbejdet. Men jeg anerkender, at vi har aftalt det, som det står her.

Det er også udmærket, at vi får 6 måneders respit for en hjemgivelsesperiode, så den kan forberedes og længden kan gøres individuel alt efter den konkrete situation for det enkelte barn.

Vi er også tilfredse med, at man kan videreføre en anbringelse, når et barn eller en ung har fået en særlig tilknytning til det sted, hvor barnet eller den unge er anbragt. For det er igen et udtryk for, at vi prioriterer stabiliteten og kontinuiteten for barnet eller den unge, som jo skal leve uden for deres families rækkevidde.

Endelig er det jo også en aftale at udvide adgangen til psykologbehandling for børn, som følger med deres mor på krisecenter. Det er jo en udvidelse af en ordening, som vi allerede har.

Så alt i alt er det et tilfredsstillende lovforslag. Vi har kun en enkelt ting, vi gerne vil drøfte under udvalgsarbejdet.

Kl. 14:16

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Fru Line Barfod som den næste ordfører.

Kl. 14:16

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Enhedslisten er ikke med i forhandlingerne om Barnets Reform, vi er ikke inviteret. Jeg har ikke fået en forklaring på, hvorfor vi ikke er inviteret. Jeg går ud fra, det er, fordi vi ikke er med i satspuljen. Vi vil ikke være med til, at det er kontanthjælpsmodtagere, førtidspensionister osv., der skal betale for socialpolitikken i dette land. Det mener vi at alle skatteborgere burde være med til, så det især var dem med de højeste indkomster, der var med til at betale.

Men vi synes jo, det er rigtig vigtigt, at der bliver gjort noget mere for børn, der har brug for hjælp, og for familier, der har brug for hjælp, og vi synes også, at der er rigtig mange gode, positive ting i det forslag, som vi har til behandling her.

Udvidelse af psykologbehandling til børn på krisecentre er oplagt og noget, der har været diskuteret længe. Vi synes, det er fint, at det endelig kommer. Vi synes også, det er en rigtig god idé at arbejde på noget mere kontinuitet i anbringelsen.

Men vi synes, man mangler at se på, hvad der egentlig er af årsager til, at anbringelserne bryder sammen, andet end bare det, at det nogle gange er forældrene, der vil have barnet hjem. Det er noget af det, som Socialrådgiverforeningen også peger på i deres hørings svar – at der jo også er en del børn, som bliver taget hjem, fordi anbringelsen bryder sammen, fordi det ikke fungerer der, hvor barnet er kommet hen. Eller det kan være, at de er kommet i en plejefamilie og den af en eller anden grund ikke kan holde til det, eller at plejeforældrene blev skilt; der kan være mange forskellige årsager. Det synes vi der ville være grund til også at se på. Hvilke andre årsager er der til, at der ikke altid er kontinuitet i anbringelsen? Hvad er det, der kan gøre, at det bryder sammen, og hvad kan vi gøre for, at det bliver bedre? Når vi taler plejefamilier, kan vi f.eks. sikre langt bedre forberedelse, uddannelse, løbende supervision, ressourcer til plejefamilierne osv.

Vi håber også, der på et tidspunkt kommer noget mere opfølgning på slægtsanbringelser og noget mere forskning i, hvordan det egentlig går med dem, og hvad de har brug for af støtte. Vi var jo imod, at man fik frataget muligheden for at få plejevederlag, fordi man var i familie med barnet. Vi tror også, at de familier kan have brug for at have nogle ekstra ressourcer, så man f.eks. har mulighed for at gå ned i tid på arbejdet for at tage sig af det barn, man har fået ind i familien.

Men også når vi snakker om sagsbehandlingen og spørgsmålet om at finde det bedste sted for barnet at komme hen, er det rigtig vigtigt, at der er ressourcer nok. Her har vi jo længe haft debatten om, at alt for mange sagsbehandlere i alt for mange kommuner er overbebyrdede og ikke har tid nok til at tage sig af sagerne. Det bliver vi altså nødt til også at gå ind og se på, hvis vi skal sikre en ordentlig kontinuitet i anbringelserne.